

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1140/2014
08.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле В.Р. из В., чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из В., против туженог П. з. р. и п. е.у. G.S. ДОО – В., чији је пуномоћник Ј.Ц., адвокат из Л., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 743/14 од 05.03.2014. године, у седници одржаној 08.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 743/14 од 05.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П1 1731/12 од 01.11.2013. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је незаконито решење туженог бр. 1815/09/12 од 19.09.2012. године, којим је тужили отказан уговор о раду бр. 974/06/10 закључен 17.06.2010. године и обавезан је тужени да тужилу врати на рад и распореди на радно место припрема делова на зупчастој преси, а ако тог радног места нема, на друго радно место у складу са њеном стручном спремом, искуством и способностима. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужили исплати на име прековременог рада за 2010. и 2011. годину новчане месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да плати на име незаконитих одбитака од зараде на име непостојећих кредита накнаду штете од 120.000,00 динара. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка од 100.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 743/14 од 05.03.2014. године, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде парничног поступка ревизијом се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време на пословима припрема делова на зупчастoj преси. Спорним решењем туженог од 19.09.2012. године тужили је отказан уговор о раду, на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом, а отпремнина јој је исплаћена 19.09.2012. године. У образложењу решења је наведено да је због технолошких, економских и организационих промена дошло до смањења обима производње и да је престала потреба за радом тужиле, а не може јој се обезбедити други одговарајући посао. Правилником о унутрашњој организацији туженог, систематизовано је радно место на коме је тужила радила, као и радно место радник у монтажи релеја, а за оба радна места прописани су исти посебни услови у погледу стручне спреме. После престанка радног односа тужили, тужени је за послове радник у монтажи релеја, закључио уговоре о раду са више извршилаца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 179. тачка 9. у вези са чланом 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05) када су усвојили тужбени захтев за поништај решења од 19.09.2012. године и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Такође, одредбама чланова 153-158. овог закона прописан је начин утврђивања вишка запослених код послодавца када је, с обзиром на укупан број запослених и број запослених који су вишак, неопходно доношење програма решавања вишка запослених.

У конкретном случају према наводима туженог вишак су 3 запослена од укупно 212, што значи да у смислу члана 153. Закона о раду тужени није био дужан да донесе програм решавања вишка запослених. Међутим, за правилну

примену отказног разлога из члана 179. тачка 9. Закона о раду потребно је да у сваком случају послодавац докаже да је дошло до технолошких, економских или организационих промена због којих је престала потреба за обављањем одређеног посла или да је дошло до смањења обима посла. У овом случају тужени то није доказао, јер у Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији послова од 01.09.2009. године, постоји радно место припрема делова на зупчастој преси на коме је тужила радила, дакле, није укинута. У образложењу спорног решења је наведено да је престала потреба за радом тужиле због смањења обима производње, међутим, тужени то није доказао, а у поступку је утврђено да је тужени са неколико извршилаца закључио уговоре о раду, а са њих четворо (М.В., М.К., С.Т. и Н.С.) већ 20.09.2012. године, дакле, дан после престанка радног односа тужиле, и то за послове радник у монтажи релеја за које су прописани исти услови као за послове на којима је тужила радила. С овим у вези нема значаја околност што су ови уговори били на одређено време, јер се њима доказује да је у време престанка радног односа тужиле постојала потреба за обављањем послова који су за њу одговарајући, поготову ако се има у виду исказ В.С., директора туженог (рочиште од 07.06.2013. године) да је тужила обављала и друге послове у оквиру организационе јединице, зависно од потреба, а не искључиво оне за које је имала закључен уговор о раду. Стога није образован отказни разлог из члана 179. тачка 9. Закона о раду, а супротно ревизијским разлозима, правилно је примењено материјално право. Како је решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито, тужени је на основу члана 191. став 1. Закона о раду правилно обавезан да тужилу врати на рад.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**